

NOVA PRAVLJICA

Tiste dni je v uradnem listu neke daljne dežele spet izšel kraljev poziv za rešitev njegove kraljične...

Pa so se v nekem mestecu brž spravili v štirisedežni avto: Janezek, njegov prijatelj šofer, sosed Tine z daljnogledom in njegov znanec, ki je služil za akrobata v cirkusu.

Srečno so se pripeljali na kraljevski grad in vratar je že od daleč pozdravljal Janezka.

»No, dobro, da si že prišel, sam kralj je že vprašal, ali si že tu, ker si zmeraj prvi, kadar gre za osvoboditev kake kraljične.«

»No, in kaj pa si je izmislil moj dragi gospod Brkobrbr to pot?« vpraša Janezek.

Vse ti pove gospod kralj, moram te peljati k njemu. Kaj pa tile trije?«

»Le naj gredo kar z menoj! To so moji tovariši. — In da ne pozabim: avto daj, gospod vratar, nekam v garažo, toda naj bo pri roki, če bi ga slučajno potrebovali.«

Kralj je sprejel Janezka zelo iskreno.

»Ah, ah,« je vzdihnil, »to je spet udarec, ta Brkobrbr, ta nam jo je spet zagodel. Pomisli, začaral je naši dragi kraljični želodec. Ne vzame ničesar v usta, tudi če bi jo na kolenih prosili. Juhe noče in špinače tudi ne, korenček je vrgla skozi okno in kašo tudi, revica, niti torta s stepeno smetano in banane ji ne diše, čokoladni bonboni in kiki tudi ne, celo sladoleda ne mara. Torej ne vem.«

Janezek se je popraskal za ušesom:

»To je zlo, to je zlo, ko niti sladoleda ne mara. Bo menda res začarana.«

»Pa si vložil prošnjo?« pravi kralj, »saj veš, pri nas gre vse po uradni poti. Napiše se prošnja za dovoljenje, da smeš osvoboditi

kraljično, nalepi se nanjo kolek, pošlje se pristojni oblasti, tam to zapišejo v protokol, pritisnejo štampiljko, potem dobi prošnjo uradnik, ta jo izroči drugemu in...«

»In medtem nam kraljična umre od lakote. Ne, ne, gospod kralj, Jaz bom osvobojeval kakor v starih časih, brez pismenega dovoljenja.«

In Janezek je takoj odredil, naj ga z njegovimi tremi tovariši peljejo v sobo kraljične, naj prinesejo jedi in pijače, pripravijo samovar ter zaklenejo. Nihče ne sme v sobo, dokler Janezek ne dovoli.

Zgodilo se je, kakor je odredil. Samo nekaj si je kralj izgovoril, namreč, da sme ostati za vrati in gledati skozi ključavnično luknjo. To mu je Janezek milostljivo dovolil. Potem je ključavnično luknjo zakril s čepico ter se s tovariši lotil — jela. Ej, to jim je teknilo, to so se gostili! Kraljična jih je kar gledala, a ni rekla ne bev ne mev. Zvečer so vsi legli, Janezek pa je prej zaklenil jedi v skrinjo in ključ spravil pod zglavje.

Zjutraj so vstali ter so spet jedli in pili ves dan. Kraljična se spet ni menila za nič, le zdaj pa zdaj se je prijela za trebušček, nekako tam, kjer nam navadnim ljudem želodec kruli. In tretji dan prav tako. Tovariši so se gostili, najbolj je šlo akrobatu v slast.

Proti večeru, ko so že vse pojedli, se je nenadno oglasila kraljična, češ da je lačna. In da bi rada jedla jastoga z majonezo ali pa čokoladno torto s sadjem.

»Šentana reč,« pravi Janezek, »to je težko, imamo samo še pol kile krompirja in ven ne moremo, ker smo zaklenjeni. Če hočeš, ti skuham malo krompirjeve juhe.«

Kraljična da noče. Toda ponoči jo je prišla taka lakota, da je zbudila Janezka: »No, pa mi skuhaj krompirjevo juho ali kako se že pravi tej čudni jedi, ki je nisem še nikoli videla.«

»Deklica zlata,« pravi Janezek, »kdo bo zdaj ponoči kuhal! Ampak veš kaj, imam skorjo kruha, je trda kakor usnje, no, če imaš zdrave zobe, jo boš lahko grizla.«

Kraljična je pograbila suho skorjo in se je je s slastjo lotila. Janezek je odstranil čepico s ključavnične luknje in kralj ni hotel verjeti svojim očem: kraljični gre skorja v slast kakor najboljša torta. Toda Janezek je vendarle skuhal juho. Zdaj pa kralj ni mogel več vzdržati, planil je v sobo in klical:

»Živio, živio, kraljičina je rešena! Je krompirjevo juho.«

»In bo jedla, kraljevski papa moj, tudi špinačo in drugo zelenjavo.«

Zjutraj je hotel kralj Janezka poplačati. Janezek — to je bila že tako njegova navada — mu je dejal, da ne zahteva niti kraljične niti prestolonasledstva, naj ga rajši nagradi z denarjem.

Toda žal — proti temu so bili ministri: češ, Janezek ni vložil prošnje, ni šel uradne poti itd., zato ne dobi nikake nagrade in mora plačati še globo za nedovoljeno reševanje.

Kralj je tem gospodom prigo-varjal; no, slednjič so si dali dopovedati. Ampak, da ne bo imel Janezek tega zastonj, mora nekaj storiti, kakor je že to v pravljicah običaj.

»Tri sto kilometrov odtod,« pravi ministrski predsednik, »je gozd. Sredi gozda stoji drevo in na njem je gnezdo. V tem gnezdu stanuje sraka, ki nam je ukradla uradno šampiljko. Ima jo v gnezdu. Če nam prineseš to šampiljko do sončnega zatona, ti izpregledamo globo in te povrh še nagradimo.«

Janezek je pokimal, češ da razume, in šel k svojim tovarišem. Povedal jim je, kako in kaj, in zdaj, prijatelji, pomagajte, sonce bo kmalu zašlo.

Šofer je odgovoril: »Ej, tri sto kilometrov, to ni zame nič; že dva-

krat sem si priboril zlato čelado. Samo če bi vedel, kje je to.«

Oni z daljnogledom pravi:

»Čemu pa imamo daljnogled?« In že ga je priložil k očem in dejal: »Jejmene, to bo križ. Gnezdo vam je na tako drobni veji, da ne more nihče do njega.«

»Ha, ha,« se je zasmelal oni iz cirkusa, »da ga ne dobimo? To bi bilo čudno!« Brž v avto in zdrveli so. Srečno so se pripeljali k drevesu, oni iz cirkusa je bil takoj pri gnezdu, vzal šampiljko iz njega — in sonce je ravno zahajalo, ko jo je Janezek izročal tistemu ministru.

Potem je Janezek pravično razdelil nagrado. Namestu prestolonasledstva in kraljične je dobil tako vrečo bankovcev, da so jih vsi štirje komaj pospravili...

To bi vi morali videti mater, ko ji je Janezek stresel stotake na mizo, ki je bila mnogo premajhna. Janezek je s stotaki pokril še vsa tla v sobi, vso vežo in stopnice na podstrežje in še mu je nekaj stotakov ostalo, ki jih že ni vedel kam dati. Mati je vse lepo pometla in jih odnesla naravnost v hranilnico.

Dr. F. G.